Balla Zsófia

# *Gyimes*

**részletek**

***Az én Jasznaja Poljanám***

A csendben zongorahang cseppjei peregnek.
Pohár vízben porzik a veréb napsugár.
Itt menedékbe értünk, azt hiszem.
Szünetet tartok minden félelemben.

Leélt idők szalmája tömi ki a testet.
Sok esemény – mint csíki krumpli-szem
ha érik –, hogy kiássam, arra vár.
Mindent kézbe kell vennünk újra.
Ha azt reméltem, hogy elveszi Isten,
és a bűnt, mint havat lefújja
tetteimről es főleg arról,
amit eldugtam egy-egy gondolatba –
üres edény most ez a csend,
s ez a szamóca reggel életünk haladéka.

***Hazatérés***

Dombos a hegy, egyetlen hosszú bársony.
Nem eget súroló havas.
A lég átölel, házunk fölött milliárd
csillag pislákol az ég sok-sok szegletén.
Itt minden komoly és magába húz.
Csupa áhítat. Mindenki szegény.
Ezer út van es mindegyik nehéz.

És csak az ég magas.